

жителитѣ на града, българинѣ, съ острието на една кирка разсѣче главата на единѣ отъ обѣсенитѣ и като вмъкна прѣста си въ шуртящата кръвъ, облиза прѣста си, съ думитѣ „сладка турска кръвъ“ — до такава степенъ бѣха озлобени и отмѣстяваха за своитѣ невинно избити деца и жени. Следъ като престояхме нѣколко дни въ Османъ-Пазарѣ, полка ни бѣ насоченъ къмъ крепостта — Шуменъ, презъ Ески-Джумая. Наближавайки крепостта — това бѣ на 25 януарий, — чухме вестта за сключеното примирие на 19 януарий съ заповѣдь да прекратимъ военнитѣ действия. Сетне полкътъ ни се отправи презъ Ески-Джумая за Османъ-Пазарѣ; на изтокъ отъ този градъ при село Църковна бѣ опредѣлена демаркационната линия. Тукъ имавме възможность да си набавимъ отъ мѣстното турско население, на умѣрени цени, потребнитѣ провизии и др. Напусналитѣ града семейства бѣха започнали да се завръщатъ; настѣпи наново оживление, градътъ се отдаде на мирновремения си животъ. Едва сега нашия полкъ можа да си почине следъ уморителнитѣ походи пълни съ лишения; тукъ си устройохме бани и можахме да си набавяме всичко необходимо чакъ отъ Търново. На 19 февруарий 1878 година бѣ сключенъ Санъ Стефанския миръ.

Нѣкои наши части бѣха оставени като окупационни войски въ България, а всички останали, между тѣхъ и нашия 11 армейски корпусъ, бѣхме отправени въ началото на месецъ мартъ въ Ромжния — гдето бѣхме разположени въ околноститѣ на Букурещъ; нашиятъ полкъ се бѣ устроилъ въ село Адунаци-Копачени. Тамъ останахме до септемврий, когато и потеглихме за Русия.

На 10 септемврий пристигнахме въ Кишиневъ, а на 16 септемврий полкътъ ни се завърна на мирновременното мѣстоквартируване въ Ковелъ, полска губерния. При пристигането ни, цѣлото население, всички наши приятели ни устройоха тържествено посрещане — поднесоха ни хлѣбъ и солъ като на победители. Азъ, като бригаденъ адютантъ трѣбваше да отида на постоянно мѣстослужене въ Луцкъ.